

[Lykketoft]

tragtning til beskatning. Dermed får man sorteret mange flere fra end dem, der har en aktiebeholdning på 20.000, for de kan bare lade være med at sælge for mere end 20.000 pr. år, og så kommer vi ned på, at det er en meget lille procent af den samlede befolkning, der berøres, hvis folk fordeler udsalget af deres aktiebeholdning bare over få år.

Men det, vi kommer væk fra, er den, som det har vist sig i praksis, helt umulige sondring mellem såkaldte hovedaktionærer og andre aktionærer. Vi har i ligningsrådet set helt legale eksempler på – og det røber jeg nok ikke nogen store hemmeligheder ved – hvordan man meget nemt kan omgå hovedaktionærreglen og blive totalt skattefri.

Derfor er det nødvendigt i lyset af de erfaringer, vi har indhøstet, at få en regel, der beskatter folk, som realiserer aktier i stor stil, uanset om de kan defineres som hovedaktionærer eller ej, for den definition har vist sig ikke at holde vand.

Skatteministeren gjorde i sin indledende gennemgang og den meget følelsesladede afvisning af forslaget meget ud af de tekniske problemer, der kunne være bl.a. ved at anvende gennemsnitsmetoden generelt. Jeg vil ikke benægte, at det giver nogle tekniske problemer. Dette her er vores udspil til, hvordan man kan undgå den spekulation, der i øjeblikket gøres med fondsaktier inden for 3 års fristen. Det er muligt, det kan gøres på en anden og enklere måde, og det vil vi selvfølgelig gerne diskutere, hvis der kommer nogle politiske realitetsforhandlinger i gang om dette her. Nu har vi altså lagt et udspil frem til diskussion i folketinget.

Hr. Bernhard Baunsgaard har jo også i dag gjort meget ud af sin fobi mod formueskatten. Ja men formueskatten er ikke de mange aktionærers problem. Jeg ved ikke, hvor mange aktionærer man regner med at der er her i landet nu, men der er i hvert fald et sted mellem $\frac{1}{2}$ og 1 million danskere, der ejer aktier. Af dem er det væsentligt under 10 pct. – antagelig kun 5 pct. – der overhovedet kommer i berøring med formueskatten. Det betyder ikke, at der ikke er problemer, man kunne diskutere med hensyn til den tekniske udformning af formueskatten. Jeg har noteret mig, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i et debatoplæg, de udsender i disse dage, har været inde på tanken om, at man kunne flytte formuebeskatningen fra personerne over

til selskaberne. Den tanke er da værd at diskutere – jeg siger ikke, det er den måde, man skal gøre det på, men at det kan man diskutere.

Det afgørende er, at man fastholder det, som er effekten af det socialdemokratiske forslag, som er til diskussion her i dag, nemlig at den lille gruppe af befolkningen, som har de meget store aktieporteføljer, og som scorer meget betydelige fortjenester i disse år på grund af konjunkturernes gunst og andre ting – også lovgivningen i øvrigt – kommer til at yde et mere effektivt bidrag til samfundshusholdningen.

Det er faktisk næsten ikke muligt at udskrive 1 mia kr. i ekstra bidrag til samfundet på en socialt mere retfærdig måde end gennem et forslag som dette her, og hvis man er i tvivl om det, kan man se den tabel, som er optrykt i bemærkningerne til lovforslaget, en tabel, skatteministeren gav os under skattereformbehandlingen, der viser, hvor skævt aktieformuerne er fordelt i dette land.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg har ikke spor imod, at hr. Lykketoft kalder mit indlæg for følelsesladet, for det var følelsesladet, nemlig med en blanding af forargelse over det forslag, der er fremsat, og glæde. Forargelsen skal jeg komme tilbage til om et øjeblik, men glæden er helt klar, nemlig glæden over, at socialdemokratiet med dette lovforslag har demonstreret, hvad befolkningen i Danmark kan vente sig, hvis det skulle gå så galt, at socialdemokratiet engang skulle danne regering.

Det er nemlig rigtigt, som hr. Stavad sagde, at man her har ramt et meget ømt punkt, og det har man gjort på to punkter med dette lovforslag. For det første har socialdemokraterne demonstreret med dette lovforslag, at partiet ingen tillid har til sin egen lovgivning. Det er jo ikke usædvanligt, at et nyt flertal ændrer det tidligere flertals lovgivning, men det er lidt usædvanligt, at socialdemokratiet, som gennemførte en lovgivning i 1981, hvori oven i købet to skatteministre var indblandet, og som fik bred støtte af folketinget, ikke har mere tillid til sin egen lovgivning, end at man kort tid efter – efter at lovgivningen i øvrigt har virket, som den skulle – forsøger at få ophævet denne lovgivning. Det er det ene punkt.